

Ο πιστός χριστιανός όμως (επιστήμονας ή όχι, μορφωμένος ή αμόρφωτος), έχει βιωματική εμπειρία της χάριτος του Θεού και αυτό ενεργείται ως αποκάλυψη-δώρο του Θεού στο εσωτερικό του ταπεινού και εν μετανοία ζώντος ανθρώπου, και όχι ως επιβολή κάποιας εξωτερικής λογικής και αυθεντίας. Ως εκ τούτου δεν μπορεί να γνωρίσει κανείς το Θεό επιστημονικά (αφού δεν υπάρχει αναλογία μεταξύ κτιστής δημιουργίας και ακτίστου Θεού), αλλά πνευματικά και χαρισματικά. Μάταια λοιπόν ο ορθολογιστής ή άθεος επιμένει να απορρίψει ένα ον-θεό της φαντασίας του, ή της εν πτώσει ευρισκόμενης λογικής του, ενώ αντίθετα ο θρησκευόμενος επιστήμονας θα αναγνωρίζει στις έρευνές του την ομορφιά και το μεγαλείο της πλάσης και τη μοναδικότητα της παρουσίας του Θεού. Έχοντας τα ανωτέρω ως προϋπόθεση, παραθέτουμε ορισμένες σκέψεις περί Θεού, κόσμου και ύπαρξης του κακού, ως γενικότερους μόνο προβληματισμούς πάνω στα ουσιώδη αυτά ζητήματα.

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ, δεν υπάρχουν αποδείξεις περί αυτού», λένε κάποιοι. Θα πρέπει αρχικά να πούμε ότι «η παντελής έλλειψις θρησκευτικότητας θεωρείται αδύνατος» κατά τον μεγάλο σοφό και παιδαγωγό Σπράγγερ (Ψυχολογία της Εφηβικής ηλικίας, μετ. Λούβαρι, Αθ. 1965, σελ. 351), αφού «πάσα ψυχή έχει εν εαυτή το σπέρμα της θεολογίας» σύμφωνα με τον ιερό Χρυσόστομο (P.G. 63,533). Μόνο αν ο άνθρωπος «εκπαιδευτεί» διαφορετικά και μεγαλώσει ανάλογα, ή υποστεί τραυματικές στον θρησκευτικό τομέα εμπειρίες, διασαλεύεται, πολλές φορές και από αντίδραση, η θρησκευτική του πίστη. Γενικά, η άγνοια, η προκατάληψη και ο εγωισμός μπορούν εύκολα να ωθήσουν προς τον αγνωστικισμό και την αθεία. Στην άρνηση παραδοχής υπάρξεως του Θεού έχουμε να απαντήσουμε ότι όπως υπάρχουν τα μάτια γιατί υπάρχει το φως, όπως υπάρχει η πείνα και η δίψα γιατί αντίστοιχα υπάρχουν η τροφή και το νερό, έτσι υπάρχει και η έμφυτη πίστη στον Θεό γιατί Εκείνος υπάρχει πραγματικά. Ακόμη, ο απόστολος Παύλος γράφει: «Όπως κάθε σπίτι κατασκευάζεται από κάποιον, έτσι και ολόκληρο το σύμπαν έχει τον Θεό ως δημιουργό του» (Εβρ. 3,4). Αν σε μια παραλία βρούμε έναν φορητό υπολογιστή, ανοικτό και σε λειτουργία, δεν είναι λογικό να δεχτούμε ότι κατασκευάστηκε από κάποιον, που λίγο πριν μάλιστα τον χρησιμοποιούσε; Ένα εργοστάσιο δεν οφείλει την ύπαρξή του σε κάποιους ειδικούς επιστήμονες; Είναι δυνατόν να υπήρχε πάντοτε και αιωνίως να λειτουργούσε; Κατά τον ίδιο τρόπο είναι λογικό να σκεφθούμε τον κατασκευαστή και σχεδιαστή και συντηρητή των όλων, που ονομάζεται Θεός, και ο οποίος δημιούργησε τα πάντα με τέλει σχέδιο, αρμονία, ακρίβεια και τάξη, από τα απειροελάχιστα άτομα και μόρια μέχρι τους γαλαξίες και τον άνθρωπο.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ «ΕΦΕΥΡΕΘΗΚΕ» ο Θεός από τους ανθρώπους; Ο άνθρωπος όμως θρησκεύει από τότε που εμφανίστηκε πάνω στη γη (βλ. Λ. Φιλιππίδη: «Ιστορία της Εποχής της Κ.Δ.», Αθ. 1958), αλλά και μετά την ευρεία ανάπτυξη της επιστήμης (ένα 40% των επιστημόνων εξάλλου είναι πιστοί) μέχρι τις μέρες μας ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των ανθρώπων είναι θρησκευόμενοι. Άρα δεν είναι η πίστη κατάλοιπο παιδικής ηλικίας της ανθρωπότητας, όπως ισχυρίστηκε ο Φρόυντ. Η αρχαία αφρικανική πίστη λ.χ. είχε τον ύψιστο Θεό στο δικό της πάνθεο, ενώ ο Δίας στην προομηρική, πρωτοελληνική εποχή, ήταν η ανώνυμη έκφραση της ουσίας του Υπέρτατου Όντος και αναγνωριζόταν ως ένας και μόνος Θεός. Οι μετέπειτα

νομιζόμενες στην ομηρική θεολογία θεότητες δεν ήσαν παρά διαφορετικά ονόματα και εκφάνσεις του Ενός Θεού (αείμνηστου Λ. Φιλιππίδη, όπου ανωτέρω). Έρευνες στους πρωτόγονους λαούς απέδειξαν πίστη σε ένα ανώτατο θεό, αλλά και οι αρχαίοι ιθαγενείς των νησιών του Ινδικού ωκεανού και της Ν. Αμερικής ανακαλύφθηκε πως ήσαν μονοθεϊστές. Ομαδική αθεΐα δεν είναι διαπιστωμένη ιστορικά. Δεν είναι λοιπόν ο Θεός μια σχετικά νεώτερη εφεύρεση του ανθρώπου. Εξάλλου:

ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ, γιατί τότε διαμορφώνει μάτια το έμβρυο, τη στιγμή που στον κόσμο του επικρατεί σκοτάδι; Απάντηση: Για να δει φυσικά μετά, αφού το βρέφος γεννηθεί, που σημαίνει σχέδιο που ο Θεός «προγραμματίσει» για το μέλλον και μοναδική λογική και εντελέχεια. Διαφορετικά θα πρέπει να δεχθούμε ότι η ίδια η φύση σκέπτεται και προσωπικά οργανώνεται –διότι δεν υπάρχει ενέργεια χωρίς πρόσωπο που την κατευθύνει- άποψη που ονομάζεται Πανθεϊσμός (πιστεύουν πως Θεός και κόσμος είναι ένα και το αυτό) και αποτελεί και πάλι θρησκευτικό σύστημα.

Αν δεν υπάρχει Θεός, γιατί τότε οι μέλισσες γονιμοποιούν τα φυτά με τη μεταφορά της γύρης σ' αυτά; (Και εδώ υπάρχει ασύγκριτο σχέδιο, αφού χωρίς αυτό δεν θα υπήρχε ζωή).

Αν δεν υπάρχει Θεός, γιατί τότε περίπου τρεις εκατοντάδες προφητείες επαληθεύτηκαν στη ζωή του Χριστού; (Είναι μαθηματικά αδιανόητη η πιθανότητα να συμπέσουν τόσες πολλές προφητείες σε ένα πρόσωπο που ισχυρίζεται ότι είναι ο Μεσσίας).

Αν δεν υπάρχει Θεός, γιατί τότε οι απόστολοι έδωσαν τη ζωή και το αίμα τους χάριν του αναστημένου Χριστού; (Διότι τον είδαν με τα μάτια τους αναστημένο, όπως καταγράφει και για τον εαυτόν του ο απόστολος Παύλος. Κανείς δεν δίνει τη ζωή του για ένα ψέμα!).

Αν δεν υπάρχει Θεός, γιατί τότε διατηρούνται άφθαρτα πάρα πολλά λείψανα αγίων, μυροβλύζουν και θαυματουργούν; (Και γιατί μόνο των ιστορικά διαπιστωμένων στη ζωή αγίων μένουν τα λείψανα άφθαρτα, και όχι τα λείψανα των αμετανόητων εγκληματιών και παρανόμων;).

Αν δεν υπάρχει Θεός, γιατί τότε υπάρχουν καταγεγραμμένα τόσες χιλιάδες θαύματα στην ιστορία, από συγκεκριμένους αγίους, που συνεχίζονται και στις μέρες μας με αμείωτη ένταση; (Ένας τεράστιος αριθμός ανθρώπων, παγκοσμίως, που ισχυρίζονται ότι στη ζωή τους ο Θεός, η Παναγία και οι άγιοι τούς ευεργέτησαν, δεν μπορεί να είναι ψυχικά διαταραγμένοι και μόνο οι άθεοι να είναι υγιείς!).

Αν δεν υπάρχει Θεός, γιατί τότε πολλοί άγιοι καταγράφουν τις ίδιες εμπειρίες τους όσον αφορά τη θέα της ακτίστου δόξης του Χριστού, ζώντας σε διαφορετικά περιβάλλοντα και μη γνωριζόμενοι μεταξύ τους;

Αν δεν υπάρχει Θεός, γιατί τότε δεν αλλοιώνεται ο αγιασμός και το ευλογημένο

από τον ιερέα αντίδωρο; (Το αντίθετο συμβαίνει σε συνεχή φυσική έκθεση των υλικών στοιχείων).

Μερικοί ισχυρίζονται ότι Η ΥΠΑΡΞΗ ΦΥΣΙΚΟΥ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΥ ΚΑΚΟΥ που συμβαίνει στον κόσμο είναι απόδειξη της ανυπαρξίας του Θεού: (α) Ο Θεός όμως μας έπλασε ελεύθερους και δεν μας αντιμετωπίζει σαν μαριονέτες, επεμβαίνοντας συνεχώς και επιβάλλοντας τη θέλησή Του, (β) Η ύπαρξη του κακού διαπαιδαγωγεί πολλούς και τους οδηγεί στο καλό, τους ταπεινώνει και συνέρχονται πνευματικά, (γ) Η γη επίπονα οργώνεται και ο άνθρωπος με μια επίπονη εγχείρηση μπορεί να βρει την υγεία του, άρα χωρίς πόνο και θλίψη τίποτε καλό δεν συμβαίνει με ορατά αποτελέσματα, (δ) Τα κτιστά όντα και η πλάση θα είναι πάντοτε εκ φύσεως ατελή και αδύναμα, δεδομένου ότι μόνο ο άκτιστος Θεός είναι καθ' όλα τέλειος, και (ε) Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός υπέμεινε φριχτά βασανιστήρια και σταυρικό θάνατο για να σώσει τον κόσμο, που μας δείχνει επίσης ότι χωρίς πόνο, αγώνα και θυσίες δεν αλλάζει η ζωή μαγικά προς το καλύτερο.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΤΥΧΑΙΑ Η ΖΩΗ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΗ; Δεν θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο, αφού από τις απλές χημικές ενώσεις για να φτάσουμε στο κύτταρο, που είναι απαραίτητο για την αναπαραγωγή, απαιτείται ένα τεράστιο άλμα, όμοιο με την περίπτωση ενός αεροπλάνου που καθώς πετά συναρμολογείται στον αέρα, καθώς προσκολλώνται πάνω του τα εκατομμύρια εξαρτήματά του, που πετάνε δια του ανέμου προς το μέρος του (Fred Hoyle) (βλ. και Ανδρέα Κεφαλληνιάδη: «Μια τάξη γεμάτη απορίες», εκδ. Φωτοδότες, σελ. 13). Στο πλαίσιο αυτό, θεωρούν κάποιοι ότι η κατασκευή του κόσμου από το Θεό, όπως περιγράφεται στην Γένεση, είναι ένα παραμύθι. Μέσα στο σύμπαν όμως: (α) Αποκαλύπτεται μοναδική διάνοια που μερίμνησε ώστε όλα να είναι στη θέση τους για να εμφανιστεί η ζωή και να υπάρχει στη συνέχεια ακρίβεια, αρμονία και σχέδιο για την εξέλιξή της, (β) Από ένα τυχαίο σύμπαν δεν θα μπορούσε να υπάρξει τόση τάξη, οργάνωση και ομοιομορφία και (γ) Δεν θα είχαν δημιουργηθεί όλα εν πλήρη σοφία, σύμφωνα με τον Ψαλμωδό, αφού κανένας επιστήμονας δεν μπορεί να εξηγήσει ΓΙΑΤΙ σε κάθε επόμενο βήμα της ζωής, από την αρχική εμφάνισή της, τα πάντα οδηγήθηκαν προς τις τελειότερες μορφές, και δεν πήραν «τον κατήφορο» προς τον εκμηδενισμό τους, και (δ) Οι έξι δημιουργικές ημέρες στην Π.Δ. αντιστοιχούν στους γεωλογικούς αιώνες της δημιουργίας, όπως δέχονται σήμερα και οι επιστήμονες (κάθε μία γεωλογική «ημέρα» διήρκεσε εκατομμύρια χρόνια).

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ αποκαλύπτεται δια της καθημερινής ζωής και της επιστήμης, στα έκπληκτα μάτια μας. Φτάνει μόνο να είναι κανείς ταπεινός και να προβληματιστεί πάνω στο ότι είναι αδύνατον να παρουσιαστούν τυχαία και από το τίποτα τα 92 απλά φυσικά στοιχεία, που συνθέτουν όλες τις μορφές της ύλης. Στο θέμα της αρχικής δημιουργίας, ο πιστός χριστιανός και μεγάλος γάλλος γεωλόγος Λαππαράν, είπε κάποτε: «Αν έπρεπε να συνοψίσω σε 40 γραμμές τα πιο αυθεντικά δεδομένα της γεωγονίας, θα αντέγραφα το κείμενο της Γενέσεως». Αλλά και ο διάσημος φυσικός Αμπέρ ανεγνώριζε τη θεοπνευστία της Βίβλου και την αξία της χριστιανικής διδασκαλίας. Ο ιερός Χρυσόστομος θαυμάσια αναφωνεί: «Αν πλοίο χωρίς κυβερνήτη δεν συγκρατείται, αλλά βυθίζεται εύκολα, πώς μπόρεσε και συγκρατήθηκε το σύμπαν τόσο μακρύ χρονικό διάστημα, αν κανένας δεν το

κυβερνά;» (P.G. 49,114). Τίποτε δεν γίνεται βεβαίως από μόνο του. Όπως εξάλλου ένας πίνακας ζωγραφικής μάς παραπέμπει λογικά στον κατασκευαστή του και όπως τα ατάκτως ριγμένα στο έδαφος γράμματα δεν μπορούν να συνθέσουν μόνα τους ένα δοκίμιο και απαιτούν την ύπαρξη συγγραφέα, έτσι και ο μοναδικός σε ομορφιά και έντονα αποπνέων ακρίβεια, αρμονία, τάξη και σκοπιμότητα κόσμος μας, προϋποθέτει σοφό σχεδιαστή, ο οποίος τον κυβερνά, προνοεί και φροντίζει.

Τέλος, τα λόγια του Χριστού στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο ηχούν παρήγορα σε κάθε ταπεινό και έντιμο αναζητητή της αλήθειας, για τον οποίον ο Θεός έχει πάντα ανοιχτή την θύρα της σωτηρίας και περιμένει: «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί. Γιατί όποιος ζητάει λαμβάνει και όποιος ψάχνει βρίσκει και όποιος χτυπά τού ανοίγεται» (7,7-8).ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

«Αθώς», επισκόπου Αχελώου Ευθυμίου, Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος, έκδ. β', 1996

«Ελληνοκεντρικός πολυθεϊσμός ή Ελληνοχριστιανισμός;», Μιχαήλ Χούλη, εκδ. Ι. Μητροπόλεως Σύρου, Τυποκυκλαδική Α.Ε., Δεκ. 2003

«Ιστορία της Εποχής της Καινής Διαθήκης», Λ. Φιλιππίδη, Αθ. 1958

«Μια τάξη γεμάτη απορίες», Ανδρέα Κεφαλληνιάδη, εκδ. Φωτοδότες

«Χριστιανισμός και θρησκευματα», Νικολάου Νευράκη, Αθ. 1999

«Ψυχολογία της εφηβικής ηλικίας», Ε. Σπράγγερ, μετ. Ν. Λούβαρι, Αθ. 1965